

Η ΥΠΟΔΟΧΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

«Ο Κύριος εγγύς. Μηδέν μεριμνάτε...»

Ο ενθουσιασμός του λαού της Ιερουσαλήμ, όταν ο Χριστός επισκέφθηκε την πόλη τους μετά την ανάσταση του Λαζάρου, δεν είχε διάρκεια. Ήταν μια αγνή αλλά χωρίς στέρεο θεμέλιο εκδήλωση. Γι' αυτό εύκολα, σε λίγες μέρες, μετατράπηκε στο «άρον άρον, σταύρωσον αυτόν». Η προφανής αιτία αυτής της αλλαγής ήταν ο φθόνος των θρησκευτικών αρχόντων του Ισραήλ, των Γραμματέων και των Φαρισαίων, που έπεισαν το λαό να στραφεί εναντίον του ευεργέτη του. Στην πραγματικότητα όμως δεν ήταν μόνη αίτια ο φθόνος. Ο λαός άκουσε τις διαβολές των αρχόντων του εναντίον του Χριστού, γιατί προσέγγιζε το Χριστό με πολλές κοντόφθαλμες επιδιώξεις. Ήθελε ικανοποίηση προσωπικών και εθνικών απαιτήσεων, που βρίσκονταν έξω από το έργο του Χριστού, έξω από τη σωτηρία που Εκείνος δώρισε σ' ολόκληρο το ανθρώπινο γένος και όχι μόνο στο λαό του Ισραήλ. Αυτή η παγκοσμιότητα της σωτηρίας, που κήρυττε ο Χριστός, ήταν κάτι που δε χωρούσε η στενή θρησκευτική και εθνική αντίληψή του. Το θέμα όμως είναι ότι αυτή η στενότητα των αντιλήψεων, που οδηγεί σε αλλαγή στάσης απέναντι στο Χριστό, δεν ήταν κάτι που χαρακτήριζε μόνο το λαό της Ιερουσαλήμ. Συναντάται συχνά μέσα στην προσωπική ιστορία πολλών ανθρώπων. Πολλοί «κλητοί Ιησού Χριστού» μετά τον πρώτο ενθουσιασμό της συνάντησης μαζί Του, στρέφονται εναντίον Του, παραχαράζοντας τη διδασκαλία Του, προσαρμόζοντάς την στα δικά τους μέτρα, επιδιώκοντας ακόμη και το θάνατο της πίστης Του μέσα στις ψυχές των ανθρώπων. Αυτό γίνεται γιατί πλησιάζουν το Χριστό με «μέριμνες» ξένες προς το πνεύμα Του.

Η αιχμαλωσία στις μέριμνες

Η σταθερότητα της σχέσης μας με το Χριστό εξαρτάται, από την ελευθερία της ψυχής μας. Συνήθως πλησιάζουμε το Χριστό αιχμαλωτισμένοι από πολλές μέριμνες. Η προσφυγή μας σ' Αυτόν γίνεται με την ελπίδα ότι θα τον έχουμε βοηθό στη λύση των διαφόρων προβλημάτων μας. Αυτό, βέβαια, δεν είναι κατ' αρχήν κάτι κακό. Είναι, μάλιστα, μια πράξη που προϋποθέτει πίστη στη δύναμη και την αγάπη του Χριστού. Όμως ο Χριστός δε θέλει να έλθει στη ζωή μας σα διάκονος των θελημάτων μας, γιατί αυτό δε μας σώζει. Γι' αυτό, όταν του ζητάμε λύση των προβλημάτων που μας ταλαιπωρούν, δρα ανάλογα με την πίστη μας και σύμφωνα με το αληθινό μας συμφέρον, το οποίο, μερικές φορές, μπορεί να είναι αντίθετο με τις επιθυμίες μας. Δεν ευαρεστείται στις θλίψεις μας· αγαπά όμως «μέχρι σταυρού» την ελευθερία μας, την οποία συμπνίγουν οι μέριμνες του παρόντος αιώνας. Κι όταν ακόμη δρα ανακουφιστικά στους πόνους και στα αδιέξοδά μας, αυτό δε σημαίνει ότι βαθαίνει η σχέση μας μαζί Του. Παράδειγμα είναι ο λαός της Ιερουσαλήμ, ο οποίος παρά τα «ωσαννά» για την ανάσταση του Λαζάρου, δε δυσκολεύτηκε μετά από λίγο να ζητήσει τη σταύρωση Του.

Η περιφρούρηση των νοημάτων

Ο απ. Παύλος συνδέει την εγγύτητα του Κυρίου με την αμεριμνία και την προσευχή «μετά ευχαριστίας». Οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ, και οι παρεπιδημούντες, δεν προϋπάντησαν το Χριστό με τέτοιες προϋποθέσεις, γι' αυτό στη συνέχεια -από τις διαβολές των Γραμματέων και Φαρισαίων- άλλαξαν διαθέσεις και σκέψεις για το Χριστό, κυριάρχησαν μέσα τους νοήματα που τους απομάκρυναν από Αυτόν.

Είναι πολύ χαρακτηριστικά αυτά που γράφει ο απ. Παύλος στο σημερινό αποστολικό ανάγνωσμα, τα οποία σε μια ελεύθερη απόδοση των νοημάτων τους, λένε τα εξής: «Ο Κύριος εγγύς». Έρχεται σύντομα. Γι' αυτό, μη μεριμνάτε για τίποτε. Δηλαδή, μη δίνετε

την καρδιά σας σε υποθέσεις του κόσμου τούτου. Μην την εξαντλείτε σε πράγματα που δεν της αξίζουν. Η σχέση της με το Χριστό είναι το πιο αναγκαίο πράγμα. Αυτή πρέπει να είναι η μοναδική μέριμνα της. Επειδή όμως φοράτε ακόμη θνητή και παθητή σάρκα και κατοικείτε σ' αυτόν τον πλεονέκτη κόσμο, ό,τι σας απασχολεί, ας γίνεται σωστό στο θεό «τη προσευχή και τη δεήσει μετά ευχαριστίας». Συνδέστε την προσευχή με την ευχαριστία «εν παντί». Έτσι, κάθε πρόβλημά σας, αντί να προσελκύει τη μέριμνα της ψυχής, θα την απελευθερώνει και θα τη φέρνει σε σχέση και κοινωνία με το Θεό.

Ο απ. Παύλος θέλει όλα -ευχάριστα και δυσάρεστα- να τα κάνουμε υλικό προσευχής και ευχαριστίας προς το Θεό. Η σύνδεση της προσευχής με την ευχαριστία, για όλα τα γεγονότα και τα προβλήματα της ζωής μας, μας παιδαγωγεί να μη θέλουμε να γίνεται στη ζωή μας το θέλημά μας, αλλά το θέλημα του Θεού, γιατί αυτό είναι η ζωή του κόσμου.

Έτσι μαθαίνουμε το πραγματικό μας συμφέρον. Έτσι η σχέση μας με το Θεό στερεώνεται στην ανιδιοτέλεια. Έτσι δε θα τον υβρίσουμε ποτέ, αν τα πράγματα της ζωής μας δεν πάνε όπως τα θέλουμε. Σε κάθε δυσκολία θα βρίσκουμε κάποιο υψηλό νόημα.

π. Θ.Α.Β.